

<p>ΤΡΙΤΗ Α'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ. (ΚΑΘΑΡΑ ΤΡΙΤΗ). ΜΕΓΑ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 192-197-204). ΤΜΗΜΑ ΜΕΓΑΛΟΥ ΚΑΝΟΝΟΣ Ωιδή Α'.</p> <p>Στίχος. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με. «Βοηθός καὶ σκεπαστής, ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν, οὗτός μου Θεός, καὶ δοξάσω αὐτόν, Θεός τοῦ Πατρός μου, καὶ ὑψώσω αὐτόν· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται». (Δίς).</p> <p>Τὴν τοῦ Κάϊν ὑπελθών, μαιφονίαν τῆ προαιρέσει, γέγονα φονεύς, συνειδότη ψυχῆς, ζώσας τὴν σάρκα, καὶ στρατεύσας κατ' αὐτῆς, ταῖς πονηραῖς μου πράξεσι.</p> <p>Τῆ τοῦ Ἄβελ Ἰσοῦ, οὐχ ὠμοιώθων δικαιοσύνη· δῶρά σοι δεκτά, οὐ προσῆξα ποτέ, οὐ πράξεις ἐνθέους, οὐ θυσίαν καθάραν, οὐ βίον ἀνεπίληπτον.</p> <p>Ὡς ὁ Κάϊν καὶ ἡμεῖς, ψυχὴ ἀθλία τῶ πάντων Κτίστη, πράξεις ρυπαράς, καὶ θυσίαν ψεκτὴν, καὶ ἄχρηστον βίον, προσογάγομεν ὁμοῦ· διὸ καὶ κατεκρίθωμεν.</p> <p>Τὸν πολὸν ὁ κεραμεύς, ζωπλαστήσας ἐνέθηκάς μοι, σάρκα καὶ ὀστέα, καὶ πνοὴν καὶ ζωὴν. Ἄλλ' ὦ Ποιότη μου, Λυτρωτά μου καὶ Κριτὰ μετανοοῦντα δέξαι με.</p> <p>Ἐξαγγέλλω σοι Σωτήρ, τὰς ἁμαρτίας ἄς</p>		<p>ΤΡΙΤΗ Α'. ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ. (ΚΑΘΑΡΗ ΤΡΙΤΗ). ΜΕΓΑΛΟ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟ. (Συλλειτουργικό. Σελ. 173-197-204). 2 ΤΜΗΜΑ ΜΕΓΑΛΟΥ ΚΑΝΟΝΑ Ωιδή Α'.</p> <p>Στίχος. Ἐλέησέ με, Θεέ μου, ἐλέησόν με. Βοηθός καὶ σκεπαστή ἔγινε γιὰ τὴ σωτηρία μου· Αὐτός εἶναι Θεός μου καὶ θά τόν δοξάσω· Εἶναι Θεός τοῦ Πατέρα μου καὶ θά τόν ὑψώσω· Διότι εἶναι ὑπερβολικά δοξασμένος. (Δίς).</p> <p>Ἀφοῦ μιμήθηκα κατὰ τὴν προαίρεσή μου τὴ δολοφονία τοῦ Κάϊν, ἔγινα φονιάς τῆς συνειδήσεως τῆς ψυχῆς, διότι ζωντάνεψα τό σῶμα μου καὶ θανάτωσα τὴ συνειδήσή μου μέ τις πονηρές μου πράξεις.</p> <p>Δέν μιμήθηκα, Ἰσοῦ, τὴν ἀρετὴ τοῦ Ἄβελ· Δέν πρόσφερα ποτέ δῶρα καθάρα, οὔτε πράξεις θεάρεστες, οὔτε θυσία εὐπρόσδεκτο, οὔτε ζωὴ ἄψογο.</p> <p>Ὅπως ὁ Κάϊν κι ἐμεῖς, ἄθλια ψυχὴ, πρὸς τόν Κτίστο τῶν πάντων ἐνεργούσαμε πράξεις ρυπαρές (ἀκάθαρες) καὶ θυσία ἄξια κατηγορίας καὶ ἄχρηστο βίο (ζωὴ) μαζί· Γι' αὐτό καὶ καταδικασθήκαμε.</p> <p>Ἐσὺ ὁ Κεραμοποιός (ὁ Θεός), ἀφοῦ ἔπλασες ἐμένα τόν πολὸ σέ πλάσμα ἐπιδεκτικό γιὰ ζωὴ, ἔβαλες μέσα μου σάρκα καὶ κόκκαλα, καὶ πνοή καὶ ζωὴ. Ἀλλὰ Ἐσὺ πού εἶσαι ὁ Ποιότης, ὁ Λυτρωτής, ὁ Κριτής μου, δέξου με μετανοημένο.</p> <p>Σοῦ ἀναγγέλλω, Σωτήρα, τις ἁμαρτίες, πού</p>
--	--	--

είργασάμην, καὶ τὰς τῆς ψυχῆς, καὶ τοῦ σώματός μου πλῆγας, ἃς μοι ἔνδον, μαιφόνιοι λογισμοί, ληστρικῶς ἐναπέθεκαν.

Εἰ καὶ ἡμαρτον Σωτήρ, ἀλλ' οἶδα ὅτι φιλόανθρωπος εἶ, πλήττεις συμπαθῶς, καὶ σπλαγχνίζῃ θερμῶς, δακρύνοντα βλέπεις, καὶ προστρέχεις ὡς Πατήρ, ἀνακαλῶν τὸν Ἄσωτον.

Δόξα...

Ὑπερούσιε Τριάς, ἢ ἐν Μονάδι προσκυνουμένῳ, ἄρον τὸν κλοιὸν ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς ἁμαρτίας, καὶ ὡς εὐσπλαγχνός μοι δός, δάκρυα κατανύξεως.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Θεοτόκε ἢ ἐλπίς, καὶ προστασία τῶν σὲ ὑμνούντων, ἄρον τὸν κλοιὸν ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς ἁμαρτίας, καὶ ὡς Δέσποινα ἀγνή, μετανοοῦντα δέξαι με.

Ωιδὴ Β'.

«Πρόσεχε, οὐρανὲ καὶ λαλήσω, καὶ ἀνυμνήσω Χριστόν, τὸν ἐκ Παρθένου σαρκί, ἐπιδομήσαντα». (Δίς).

Κατέρραψε, τοὺς δερματίνους χιτῶνας, ἢ ἁμαρτία κάμοι, γυμνώσασά με τῆς πρίν, θεοῦφάντου στολῆς.

Περίκειμαι, τὸν στολισμὸν τῆς αἰσχύνος, καθάπερ φύλλα συκῆς, εἰς ἔλεγχον τῶν ἐμῶν, αὐτεξουσίων παθῶν.

Ἐστόλισμαι, κατεστιγμένον χιτῶνα, καὶ ἡμαγμένον αἰσχροῦς, τῇ ῥύσει τῆς ἐμπαθοῦς, καὶ

ἔπραξα, καὶ τίς πλῆγές τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, τίς ὁποῖες ἔβαλαν μέσα μου ἐχθροὶ πού μέ λήστεψαν μέ δολοφονικούς λογισμούς.

Ἄν καὶ ἁμαρτήσα, Σωτήρα, ὅμως γνωρίζω ὅτι εἶσαι φιλόανθρωπος· Χτυπᾷς μέ συμπάθεια, καὶ σπλαχνίζεσαι θερμά· Μέ βλέπεις νά δακρύζω, καὶ τρέχεις ὡς Πατέρας, καὶ μέ καλεῖς πίσω ἐμένα τὸν Ἄσωτο.

Δόξα...

Ὑπερφυσική Τριάδα, πού σέ προσκυνοῦμε ὡς Μονάδα, πᾶρε ἀπό μένα τή βαριά θολεριά τῆς ἁμαρτίας, καὶ ὡς εὐσπλαχνος δός μοι δάκρυα κατανύξεως.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Θεοτόκε ἢ ἐλπίδα καὶ προστασία, αὐτῶν πού σέ ὑμνοῦν, πᾶρε ἀπό μένα τή βαριά θολεριά τῆς ἁμαρτίας, καὶ ὡς Κυρία ἀγνή δέξου με μετανοούμενο.

Ωιδὴ Β'.

Πρόσεχε οὐρανέ, καὶ θά μιλήσω, καὶ θά ἀνυμνήσω τὸν Χριστό πού ἦλθε ἀνάμεσά μας ἀπό Παρθένο μέ σάρκα. (Δίς).

Ἐρραψε καὶ σ' ἐμένα ἢ ἁμαρτία τό δερμάτινο ἔνδυμα (τό φθαρτό σῶμα), ἀφοῦ μέ γύμνωσε ἀπό τήν προογούμενῳ στολή, τήν ὑφασμένῳ ἀπό τό Θεό.

Εἶμαι ντυμένος μέ τό στολισμό τῆς ντροπῆς, σάν φύλλα συκιάς, ὡς τιμωρία γιά τά δικά μου θεληματικά πάθη.

Εἶμαι στολισμένος μέ κολιδωμένο ἔνδυμα, καὶ αἱματωμένο κατά τρόπο αἰσχρό ἀπό τή ρεῦσῳ τῆς

φιλοδόνου ζωῆς.

Ἐπέπεσα, τῇ τῶν παθῶν ἀλγοδόνι, καὶ τῇ ἐνύλω φθορᾷ, καὶ ἔνθεν νῦν ὁ ἐχθρός, καταπιέζει με.

Φιλοῦλον, καὶ φιλοκτήμονα βίον, τῆς ἀκτοσίας Σωτήρ, προκρίνας νῦν τὸν βαρύν, κλοιὸν περικειμαι.

Ἐκόσμοσα, τὸν τῆς σαρκὸς ἀνδριάντα, τῇ τῶν αἰσχυρῶν λογισμῶν, ποικίλη περιβολῇ, καὶ κατακρίνομαι.

Τῆς ἔξωθεν, ἐπιμελῶς εὐκοσμίας, μόνος ἐφρόντισα, τῆς ἔνδον ὑπεριδῶν, Θεοτυπώτου σκῆνης.

Κατέχρωσα, τῆς πρὶν εἰκόνας τὸ κάλλος, Σῶτερ τοῖς πάθεσιν, ἀλλ' ὡς ποτὲ τὴν δραχμὴν, ἀναζήτησας εὐρέ.

Ἠμάρτοκα, ὥσπερ ἡ Πόρνο βοῶ σοι· μόνος ἡμάρτοκά σοι, ὡς μύρον δέχου Σωτήρ κάμου τὰ δάκρυα.

Ἰλάσθητι, ὡς ὁ Τελώνος βοῶ σοι· Σῶτερ ἰλάσθητί μοι· οὐδεὶς γὰρ τῶν ἐξ Ἀδάμ, ὡς ἐγὼ ἡμαρτέ σοι.

Δόξα...

Ἐνα σε, ἐν τρισὶ τοῖς προσώποις, Θεὸν ἀπάντων ὑμῶν, τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱόν, καὶ Πνεῦμα ἅγιον.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

ὑποταγμένος στὰ πάθος καὶ φιλήδονος ζωῆς.

Ἐπεσα στὴν ταλαιπωρία τῶν παθῶν καὶ στὴν ὑλική φθορά· Καὶ γι' αὐτὸ τώρα ὁ ἐχθρὸς μὲ καταπιέζει.

Ἐπειδὴ προτίμοσα τὴ ζωὴ πού ἀγαπᾷ τὴν ὕλη καὶ τὰ κτήματα, παρὰ τὴν ἀκτομοσύνη, τώρα φορῶ γύρω ἀπὸ τὸ λαιμὸ μου τὰ βαριά δεσμὰ σὰν θολεριά.

Ἐστόλισα τὸ ἄγαλμα τοῦ σώματός μου μὲ τὴν πολύχρωμὴ στολὴ τῶν αἰσχυρῶν λογισμῶν, καὶ καταδικάζομαι.

Ἐφρόντισα μὲ ἐπιμέλεια μόνο γιὰ τὴν ἐξωτερικὴ ὁμορφιά, παραβλέποντας τὴν ἐσωτερικὴ σκῆνη (κατοικία τοῦ Θεοῦ), πού εἶναι πλασμένὸ ἀπὸ τὸν Θεὸ «κατ' εἰκόνα» του.

Καταλέρωσα (κατέστρεψα) τὴν ὠραιότητα τῆς προϋγούμενος εἰκόνας, Σωτήρα, μὲ τὰ πάθος· Ἀλλὰ ἀναζήτησέ με καὶ βρές με, ὅπως κάποτε τὴ χαμένὸν δραχμὴ.

Ἀμάρτοσα ὅπως ἡ πόρνο, σοῦ φωνάζω, ἐγὼ μόνος ἀμάρτοσα σ' ἐσένα· Δέξου ὡς μύρο, Σωτήρα, καὶ τὰ δικά μου δάκρυα.

Συγχώρησέ με, σοῦ φωνάζω, ὅπως ὁ Τελώνος, Σωτήρα· Διότι κανένας ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἀδάμ δὲν ἀμάρτοσε ἐνώπιόν σου, ὅπως ἐγὼ.

Δόξα...

Ἐνα Θεὸ τῶν πάντων ὑμῶν σέ τρία πρόσωπα, ἐσένα, τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱὸ καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

<p>Ἄχραντε, Θεοτόκε Παρθένε, μόνῃ πανύμνῃτε, ἰκέτευε ἐκτενῶς, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.</p> <p>Ωιδὴ Γ'.</p> <p>«Στερέωσον Κύριε, ἐπὶ τὴν πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, σαλευθεῖσαν τὴν καρδίαν μου, ὅτι μόνος ἅγιος ὑπάρχεις καὶ Κύριος». (Δίς).</p> <p>Πογὴν ζωῆς κέκτομαι, σὲ τοῦ θανάτου τὸν καθαιρέτην, καὶ βοῶ σοι ἐκ καρδίας μου, πρὸ τοῦ τέλους· Ἥμαρτον ἰλάσθητι σῶσόν με.</p> <p>Ἥμαρτοκα Κύριε, ἡμαρτοκά σοι, ἰλάσθητί μοι· οὐ γάρ ἐστιν ὅστις ἤμαρτεν, ἐν ἀνθρώποις, ὃν οὐχ ὑπερέβη τοῖς πταίσμασι.</p> <p>Τοὺς ἐπὶ Νῶε Σωτήρ, ἠσελγῆκότας ἐμιμῶσάμενον, τὴν ἐκείνων κληροσάμενος, καταδίκῃ, ἐν κατακλυσμῷ καταδύσεως.</p> <p>Τὸν Χάμ ἐκεῖνον ψυχῇ, τὸν πατραλοῖαν μιμῶσαμένῃ, τὴν αἰσχύνῃ οὐκ ἐκάλυψας, τοῦ πλοσίον, ὀπισθοφανῶς ἀνακάμψασα.</p> <p>Τὸν ἐμπροσθόν, ὡσπερ Λῶτ, φεῦγε ψυχῇ μου τῆς ἀμαρτίας, φεῦγε Σόδομα καὶ Γόμορρα, φεῦγε φλόγα, πάσῃ παραλόγου ὀρέξεως.</p> <p>Ἐλέησον Κύριε, ἐλέησόν με ἀναβοῶ σοι· ὅτε ἤξεις μετ' Ἀγγέλων σου, ἀποδοῦναι, πᾶσι κατ' ἀξίαν τῶν πράξεων.</p> <p>Δόξα...</p> <p>Μονὰς ἀπλή ἄκτιστε, ἀναρχε φύσις ἢ ἐν Τριάδι, ὑμνουμένῃ ὑποστάσεων, ἡμᾶς σῶσον,</p>		<p>Ἀμόλυντῃ, Θεοτόκε Παρθένε, μόνῃ πανύμνῃτῃ, ἰκέτευε διαρκῶς, γιὰ νὰ σωθοῦμε ἐμεῖς.</p> <p>Ωιδὴ Γ'.</p> <p>Στερέωσε, Κύριε, ἐπάνω στήν πέτρα τῶν ἐντολῶν σου τὴν καρδιά μου πού ταραχθῆκε· Διότι εἶσαι ὁ μόνος Ἅγιος καὶ Κύριος. (Δίς).</p> <p>Κατέχω τὴν πογὴ τῆς ζωῆς, ἐσένα πού κατήργησες τὸν θάνατο, καὶ φωνάζω σ' ἐσένα ἀπὸ τὴν καρδιά μου πρὸ τοῦ τέλους· ἀμαρτήσα, συγχώρησέ με, σῶσε με.</p> <p>Ἀμαρτήσα, Κύριε, ἀμαρτήσα σ' ἐσένα, συγχώρησέ με· Διότι δέν ὑπάρχει ἄνθρωπος πού ἀμαρτήσε, τὸν ὁποῖο δέν ξεπέρασα ἐγὼ στὰ σφάλματα.</p> <p>Μιμήθηκα, Σωτήρα, αὐτοῦς πού κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ Νῶε ἔπεσαν στήν ἀκολασία, καὶ δέχθηκα σάν κληρονομία τὴν καταδίκῃ ἐκείνων στὸν κατακλυσμό ὅπου καταποντίσθηκα.</p> <p>Μιμούμενῃ τὸν Χάμ ἐκεῖνο, τὸν πνευματικὰ πατροκτόνο, ψυχῇ μου, δέ σκέπασες τὴ ντροπὴ τοῦ πλοσίον περπατώντας πρὸς τὰ πίσω.</p> <p>Ἀπόφευγε, ψυχῇ μου, ὅπως ὁ Λῶτ, τὸν ἐμπροσθὸ τῆς ἀμαρτίας· Ἀπόφευγε τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορρα, ἀπόφευγε τὴ φλόγα κάθε παράλογος ἐπιθυμίας.</p> <p>Ἐλέησε, Κύριε ἐλέησέ με, σοῦ φωνάζω, ὅταν θὰ ἔλθεις μαζί μέ τοὺς Ἀγγέλους, γιὰ νὰ ἀποδώσεις σέ ὅλους ἀντάξια τῶν πράξεών τους.</p> <p>Δόξα...</p> <p>Μονάδα ἀπλή ἄκτιστῃ, ἀναρχῃ κτίστῃ Φύστῃ πού ὑμνεῖσαι σέ τρία Πρόσωπα, σῶσε ἡμᾶς, πού</p>
---	--	--

πίστει προσκυνούντας τὸ κράτος σου.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Τὸν ἐκ Πατρὸς ἄχρονον, Υἱὸν ἐν χρόνῳ
Θεογεννήτορ, ἀπειράνδρως ἀπεκύσας, ξένον
θαῦμα! μείνασα Παρθένος θολάζουσα.

ᾠδὴ. Δ'.

«Ἀκήκοεν ὁ Προφήτης, τὴν ἔλευσίν σου Κύρι-
ε, καὶ ἐφοβήθη, ὅτι μέλλεις ἐκ Παρθένου
τίκτεσθαι, καὶ ἀνθρώποις δείκνυσθαι, καὶ ἔλεγεν·
Ἀκήκοα τὴν ἀκοήν σου, καὶ ἐφοβήθη, δόξα τῇ
δυνάμει σου, Κύριε».

Γρογόροσον ᾧ ψυχὴ μου, ἀρίστευσον ὡς ὁ
μέγας ἐν Πατριαρχαῖς, ἵνα κτήσῃ προᾶξιν μετὰ
γνώσεως, ἵνα χρῆματίσης νοῦς ὁρῶν τὸν Θεόν,
καὶ φθάσῃ τὸν ἄδυτον γνόφον ἐν θεωρίᾳ, καὶ
γένῃ μεγαλέμπορος.

Τοὺς δώδεκα Πατριαρχας, ὁ μέγας ἐν
Πατριαρχαῖς παιδοποιήσας, μυστικῶς ἐστήριξέ
σοι κλίμακα, πρακτικῆς ψυχῆ μου ἀναβάσεως,
τοὺς παῖδας, ὡς βάθρα, τὰς βάσεις, ὡς ἀναβάσεις,
πανσόφως ὑποθέμενος.

Ἡσαῦ τὸν μεμισομένον, ζῆλοῦσα ψυχῆ,
ἀπέδου τῷ πτερνιστῇ σου, τὰ τοῦ πρώτου
κάλλους πρωτοτόκια, καὶ τῆς πατρικῆς εὐχῆς
ἐξέπεσας, καὶ δις ἐπτερνίσθης ἀθλία, πράξει καί,
γνώσει· διὸ νῦν μετανόησον.

Ἐδώμ ὁ Ἡσαῦ ἐκλήθη, δι' ἄκραν θολυμανίας

προσκυνούμε τὴν ἐξουσία σου.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Τὸν Υἱὸ τὸν προαιώνιο κατὰ τὸν Πατέρα, Θεοτόκε,
χωρὶς ἀνδρα τὸν ἐγέννησες σέ χρόνο· Παράξενο θαῦμα,
γιατὶ ἔμεινες Παρθένος πού θολάζει.

ᾠδὴ. Δ'.

Ἄκουσε ὁ Προφήτης γιὰ τὸν ἐρχομὸ σου καὶ φοβή-
θη, διότι ἐπρόκειτο, νὰ γεννηθεῖς ἀπὸ Παρθένο καὶ νὰ
ἐμφανισθεῖς στοὺς ἀνθρώπους καὶ ἔλεγε· Ἄκουσα τὴ
φήμη γιὰ σένα, καὶ φοβήθηκα· Δόξα στὴ δύναμή σου,
Κύριε.

Ἀγρύπνησε, ψυχὴ μου, ἀρίστευσε, ὅπως ὁ μέγας με-
ταξὺ τῶν Πατριαρχῶν, γιὰ νὰ ἀποκτήσεις πράξῃ μαζί
μέ γνώσῃ, γιὰ νὰ γίνεις νοῦς πού βλέπει τὸν Θεό, καὶ νὰ
φθάσεις μέ τὰ θεῖα ὁράματα στοῦ αἰώνιο φῶς, (πού εἶναι
ἀδιαπέραστο ὅπως τὸ σκοτάδι), καὶ νὰ γίνεις μεγαλέμ-
πορος πνευματικά.

Ἀφοῦ ἀπόκτησε παιδιά τοὺς δώδεκα Πατριαρχες, ὁ
μέγας μεταξύ τῶν Πατριαρχῶν, κατὰ τρόπο μυστηριώ-
δῃ ἔστρεψε γιὰ σένα, ψυχὴ μου, σκάλα πρακτικῆς
ἀναβάσεως, τοποθετώντας μέ πολλή σοφία τὰ παιδιά
ὡς βάθρα, καὶ τὰ στορίγματα ὡς μέσα ἀναβάσεως.

Μιμούμενῃ μέ ζῆλο τὸν μιστό Ἡσαῦ, ψυχὴ μου,
παραχώρησε τὰ πρωτοτόκια τῆς πρώτης (τῆς
ἀρχέγονης) ὠραιότητος στοῦ διάβολο πού σέ
ὑποδούλωσε, καὶ ξέπεσες ἀπὸ τὴν πατρικὴ εὐχή, καὶ
δύο φορές ἐξαπατήθηκες, καὶ στὴ πράξῃ καὶ στὴ θεωρί-
α· γι' αὐτὸ τώρα μετανόησε.

Ὁ Ἡσαῦ ἐπονομάσθηκε Ἐδώμ, ἀπὸ ἀκραία μανία

ἐπιμιξίαν· ἀκρασία γὰρ ἀεὶ πυρούμενος, καὶ ταῖς ἡδοναῖς κατασπιλούμενος. Ἐδώμ ὠνομάσθη, ὃ λέγεται θερμασία, ψυχῆς φιλαμαρτήμονος.

Ἰώβ τὸν ἐπὶ κοπρίας, ἀκούσασα, ὦ ψυχὴ μου, δικαιοθέντα, τὴν αὐτοῦ ἀνδρείαν οὐκ ἐζήλωσας, τὸ στερεὸν οὐκ ἔσχες τῆς προθέσεως, ἐν πᾶσιν οἷς ἔγνωσ, οἷς οἶδας, οἷς ἐπειράσθης, ἀλλ' ὦφθης ἀκαρτέροτος.

Ὁ πρότερον ἐπὶ θρόνου, γυμνὸς νῦν ἐπὶ κοπρίας καθῶλκωμένος, ὁ πολὺς ἐν τέκνοις καὶ περιβλεπτός, ἅπαις ἀφαιρέοικος αἰφνίδιον· παλάτιον γὰρ τὴν κοπρίαν, καὶ μαργαρίτας, τὰ ἔλκῃ ἐλογίζετο.

Δόξα...

Ἀμέριστον τῇ οὐσίᾳ, ἀσύγχυτον τοῖς προσώποις θεολογῶ σε, τὴν Τριαδικὴν μίαν Θεότητα, ὡς ὁμοβασιλεῖον καὶ σύνθρονον, βοῶ σοι τὸ Ἄισμα τόμέγα, τὸ ἐν ὑψίστοις, τρισσῶς ὑμνολογούμενον.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Καὶ τίκτεῖς καὶ παρθενεύεις, καὶ μένεις δι' ἀμφοτέρων φύσει Παρθένοσ. τεχθεῖς καινίζει νόμους φύσεωσ, ἢ νῶδὺσ δὲ κύει μὴ λοχεύουσα. Θεὸσ ὅπου θέλει, νικᾶται φύσεωσ τάξισ· ποιεῖ γὰρ ὅσα βούλεται.

Ωιδή. Ε'.

«Ἐκ νυκτὸσ ὀρθρίζοντα Φιλάνθρωπε,

γὰρ ἀκολασία μὲ τίς γυναῖκεσ· Διότι πάντοτε ἦταν ξαναμμένος καὶ ρυπαρόσ (ἀκάθαροσ) ἀπὸ τίσ ἡδονέσ. Ὀνομάσθηκε Ἐδώμ, πού σομαίνει πύρωσῃ ψυχῆσ, πού ἀγαπᾶ τὴν ἀμαρτία.

Ἐνῶ ἀκουσεσ, ψυχὴ μου, ὅτι ὁ Ἰώβ, πού ἦταν ἐπάνω στήν κοπρία, δικαιοῦθηκε, δὲν ζήλεψεσ τὴν ἀνδρεία ἐκείνου, δὲν εἶχεσ τὴ σταθερότητα τῆσ προαιρέσεωσ του, σέ ὅλα, ὅσα ἔμαθεσ, ὅσα γνώριζεσ, ὅσα δοκίμασεσ· Ἀλλὰ φάνῃκεσ χωρίσ καρτερία (ἀνυπόμονῃ).

Αὐτόσ πού πρωύτερα καθόταν σέ θρόνο, τώρα εἶναι γυμνὸσ, γεμᾶτοσ ἔλκῃ (πλῆγέσ) ἐπάνω σέ κοπρία· Ὁ πολύτεκνοσ καὶ ἀξιοζήλευτοσ, ξαφνικά βρέθηκε ἄτεκνοσ καὶ ἄστεγοσ· διότι ἔβλεπε τὴ κοπρία σάν παλάτι, καὶ τὰ ἔλκῃ σάν μαργαριτάρια.

Δόξα...

Ἀχωρίσῃ στήν οὐσία, ἀσύγχυτῃ στὰ πρόσωπα σέ ἀνακῶρύττω, ἐσένα τὴν Τριαδικὴ μίαν Θεότητα, μὲ τὴν ἴδια Βασιλεία καὶ τὸ θρόνο· Φωνάζω σ' Ἐσένα τὸν μεγάλο Ὑμνο (τὸν τρισάγιο), ὁ ὁποῖοσ ψάλλεται τρεῖσ φορέσ.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίο.

Καὶ γεννᾶσ, καὶ εἶσαι Παρθένοσ, καὶ μένεις καὶ μὲ τὰ δύο στή φύσῃ Παρθένοσ· Αὐτόσ πού γεννήθηκε ἀνακαινίζει τοὺσ νόμους τῆσ φύσεωσ, καὶ ἡ κοιλιὰ σου ἐγκυμονεῖ, χωρίσ νά γίνεῖ λεχῶνα. Ὅπου θέλει ὁ Θεὸσ, νικεῖται ἢ τάξῃ τῆσ φύσεωσ· Διότι πραγματοποιεῖ ὅσα θέλει.

Ωιδή. Ε'.

Ἐγὼ πού ἀγρυπνῶ ἀπὸ τὴ νύχτα, Φιλάνθρωπε, σέ

φώτισον δέομαι καὶ ὀδηγήσῃς κἀμέ, ἐν τοῖς προστάγμασί σου, καὶ δίδαξόν με Σωτήρ, ποιεῖν τὸ θέλωμά σου». (Δίς).

Τοῦ Μωσέως ἤκουσας τὴν θήβῃν ψυχὴν, ὕδασι, κύμασι φερομένῃν ποταμοῦ, ὡς ἐν θαλάμῳ πάλαι, φυγοῦσαν δρᾶμα πικρόν, βουλήσ Φαραωνίτου.

Εἰ τὰς μαίας ἤκουσας κτεινούσας ποτέ, ἄνοβον τάλαινα, τὴν ἀρρενωπὸν, ψυχὴν, τῆς σωφροσύνης προᾶξιν· νῦν ὡς ὁ μέγας Μωσῆς, τιθῆναι τὴν σοφίαν.

Ὡς Μωσῆς ὁ μέγας τὸν Αἰγύπτιον νοῦν, πλήξασα τάλαινα, οὐκ ἀπέκτεινας ψυχὴν, καὶ πῶς οἰκήσεις λέγε, τὴν ἔρῃμον τῶν παθῶν, διὰ τῆς μετανοίας;

Τὰς ἐρήμους ᾤκωσεν ὁ μέγας Μωσῆς, δεῦρο δὴ μίμῃσαι, τὴν αὐτοῦ διαγωγὴν, ἵνα καὶ τῆς ἐν βάρῳ, θεοφανείας ψυχὴν, ἐν θεωρίᾳ γένη.

Τὴν Μωσέως ῥάβδον εἰκονίζου, ψυχὴν, πλήττουσαν θάλασσαν, καὶ πογγύουσαν βυθόν, τύπῳ Σταυροῦ τοῦ Θεοῦ, δι' οὗ δυνήσῃ καὶ σύ, μεγάλα ἐκτελέσαι.

Ἄαρὼν προσέφερε τὸ πῦρ τῷ Θεῷ, ἄμωμον ἄδολον, ἀλλ' Ὀφνεὶ, καὶ Φινεές, ὡς σὺ ψυχὴν προσήγον, ἀλλότριον τῷ Θεῷ, ῥερυπωμένον βίον.

Δόξα...

Σὲ Τριάς δοξάζομεν τὸν ἕνα Θεόν, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ ὁ Πατήρ, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα,

παρακαλῶ, ὀδηγήσῃς κὶ ἐμένα στὰ προστάγματά σου, καὶ δίδαξέ με, Σωτήρα, νὰ κάνω τὸ θέλωμά σου.

(Δίς).

Ἄκουσες, ψυχὴ μου, ὅτι τὸ καλάθῃ πού περιεῖχε τὸν Μωυσῆ, ἔπλεε στὰ νερά, στὰ κύματα τοῦ ποταμοῦ παλαιά, σὰν μέσα σὲ θάλαμο, ἀφοῦ ἀπέφυγε τὸ πικρὸ δρᾶμα τῆς ἀποφάσεως τοῦ Φαραώ (τὸν θάνατό του).

Μήπως ἄκουσες ποτέ, ταλαίπωρῃ ψυχὴ μου, τὴν ἀνδρεία πράξῃ τῆς σωφροσύνης τῶν μαίων, πού εἶχαν ἐντολή, νὰ θανατώνουν τὰ ἀνήλικα ἀγόρια τῶν Ἑβραίων; Τώρα, ὅπως ὁ μέγας Μωυσῆς, περιποιήσου τὴν σοφία.

Δέ θανάτωσες, ψυχὴ μου, ὅπως ὁ μέγας Μωυσῆς, τὸν Αἰγύπτιο νοῦ, δολαδὴ τὸν κακό σου ἑαυτὸ χτυπώντας τον· Καὶ πῶς θὰ κατοικήσεις στὴν ἔρῃμο τῶν παθῶν (μακριὰ ἀπὸ τὰ πάθῃ) μέ τὴν μετάνοια;

Στὶς ἐρήμους κατοίκῃσε ὁ μέγας Μωυσῆς· Ἐλα λοιπὸν, ψυχὴ μου, μιμήσου τὴ διαγωγὴν ἐκείνου, γιὰ νὰ δεῖς τὸ ὄραμα τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Θεοῦ στὴ βάρῳ τοῦ Σινᾶ.

Γίνε ὅμοια, ψυχὴ μου, μέ τὴν ῥάβδον τοῦ Μωυσῆ, ἢ ὅποια χτυποῦσε τὴ θάλασσα, καὶ ἔκανε ξορᾶ τὸν βυθὸ μέ τὸν τύπο τοῦ θεϊκοῦ Σταυροῦ, μέ τὸν ὅποιο κὶ ἐσύ θὰ μπορέσεις νὰ κατορθώσεις μεγάλα πράγματα.

Ὁ Ἄαρὼν πρόσφερε τὴ φωτιά στὸ Θεό, ἀμόλυντῃ, χωρὶς δόλο· ἀλλὰ ὁ Ὀφνεὶ καὶ ὁ Φινεές, ὅπως ἐσύ, ψυχὴν, πρόσφεραν ἀκάθαρτῃ ζωῇ, ξένῃ πρὸς τὸν Θεό.

Δόξα...

Ἐσένα δοξάζομε, Ἁγία Τριάδα, τὸν ἕνα Θεό· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶσαι ὁ Πατέρας, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Ἅγιο

ἀπλή οὐσία Μονάς, ἀεὶ προσκυνουμένῃ.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Ἐκ σοῦ ἡμφιάσατο τὸ φύραμά μου, ἄφθορε ἄνανδρε, Μῆτροπάρθενε Θεός, ὁ κτίσας τοὺς αἰῶνας, καὶ ἦνωσεν ἑαυτῷ, τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν.

Ωιδή. ΣΤ'.

«Ἐβόῃσα, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, πρὸς τὸν οἰκτίρμονα Θεόν, καὶ ἐπήκουσέ μου, ἐξ Ἰαίδου κατωτάτου, καὶ ἀνήγαγεν, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου». (Δίς).

Τὰ κύματα, Σωτὴρ τῶν πταισμάτων μου, ὡς ἐν θαλάσῃ Ἐρυθρᾷ, ἐπαναστραφέντα, ἐκάλυψέ με ἄφνω, ὡς τοὺς Αἰγυπτίους, ποτὲ καὶ τοὺς τριστάτας.

Ἄγνώμονα, ψυχὴ τὴν προαίρεσιν, ἔσχεσ ὡς πρὶν ὁ Ἰσραήλ· τοῦ γὰρ θείου μάννα, προέκρινας ἀλόγως, τὴν φιλήδονον, τῶν παθῶν ἀδοφαγίαν.

Τὰ φρέατα, ψυχὴ, προετίμησας, τῶν Χαναναίων ἐννοιῶν, τῆς φλεβὸς τῆς πέτρας, ἐξ ἧς ὁ τῆς σοφίας, Ποταμὸς προχέει, κρουνοὺς θεολογίας.

Τὰ ὕεια, κρέα καὶ τοὺς λέβῃτας, καὶ τὴν Αἰγύπτιον τροφήν, τῆς ἐπουρανίου, προέκρινας ψυχὴ μου ὡς ὁ πρὶν ἀγνώμων, λαὸς ἐν τῇ ἐρήμῳ.

Ὡς ἔπλωξε, Μωσῆς ὁ θεράπων σου, ῥάβδῳ τὴν πέτραν τυπικῶς, τὴν ζωοποιὸν σου, Πλευρὰν προδιετύπου, ἐξ ἧς πάντες πόμα, ζωῆς, Σωτὴρ,

Πνεῦμα, ἀπλή οὐσία μονάδα, πού σέ προσκυνοῦμε πάντα.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἀπὸ σένα ντύθηκε τὴ ζύμῃ μου (τὸ σῶμα μου), ἄφθορο, χωρὶς ἄνδρα, Μῆτέρα Παρθένη, ὁ Θεός, πού δομοῦργῃσε τοὺς αἰῶνες, καὶ ἔνωσε μέ τόν ἑαυτό του τὴ φύσῃ τῶν ἀνθρώπων.

Ωιδή. ΣΤ'.

Κραύγασα μέ ὅλῃ τὴν καρδίᾳ μου πρὸς τόν φιλόφρονα Θεό, καὶ μέ ἄκουσε ἀπὸ τόν κατώτατο ἄδῃ, καὶ ἀνέβασε τὴ ζωὴ μου ἀπὸ τὴ φθορά.

(Δίς).

Τὰ κύματα τῶν ἁμαρτιῶν μου, Σωτὴρα, ὅπως στήν Ἐρυθρὰ θάλασσα, ξαναγυρίζοντας ξαφνικά μέ σκέπασαν, ὅπως κάποτε τοὺς Αἰγυπτίους καὶ τοὺς ἐκλεκτοὺς ἄρματῃλάτες.

Ἔδειξες ἀνυπόμονῃ διάθεσῃ, ψυχὴ μου, ὅπως πρὶν ὁ Ἰσραῆλτικός λαός· διότι παράλογα προτίμησες ἀπὸ τὸ θεϊκὸ Μάννα τὴ φιλήδονῃ λαιμαργία τῶν παθῶν.

Προτίμησες, ψυχὴ μου, τὰ πῃγάδια τῆς νοσοτροπίας τῶν Χαναναίων ἀπὸ τὴν πέτρα τῆς φλέβας, ἀπὸ τὴν ὁποία πῃγάζει ὁ Ποταμὸς τῆς σοφίας βρῦσες θεολογίας.

Τὰ χοιρινὰ κρέατα καὶ τὰ καζάνια καὶ τὴν Αἰγυπτιακὴ τροφή προτίμησες, ψυχὴ μου, ἀπὸ τὴν ἐπουράνια, ὅπως παλαιὰ στήν ἔρημο ὁ ἀγνώμων λαός.

Ὅπως χτύπησε ὁ Μωσῆς ὁ ὑπερέθεος σου τὴν πέτρα μέ τὴ ῥάβδο του ὡς προτύπωσῃ, προεικόνιζε τὴν Πλευρὰ σου, πού δίνει ζωὴ· Ἀπὸ τὴν ὁποία ὅλοι, Σωτὴρα

<p>ἀντλοῦμεν.</p> <p>Ἐρεύνῃσον, ψυχὴ κατασκόπευσον, ὡς Ἰσοῦς ὁ τοῦ Ναυῆ, τῆς κληροδοσίας τὴν γῆν, ὁποῖα ἐστί, καὶ κατοικῆσον, ἐν αὐτῇ δι' εὐνομίας.</p> <p>Δόξα...</p> <p>Τριάς εἰμι, ἀπλῆ ἀδιαίρετος, διαιρετὴ προσωπικῶς καὶ Μονὰς ὑπάρχω, τῇ φύσει ἠνωμένῃ, ὁ Πατὴρ φῶσι, καὶ Υἱὸς καὶ θεῖον Πνεῦμα.</p> <p>Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.</p> <p>Ἡ μήτρα σου, Θεὸν ἡμῖν ἔτεκε, μεμορφωμένον καθ' ἡμᾶς, ἀλλ' ὡς κτίστῳ πάντων, δυσώπει Θεοτόκε, ἵνα ταῖς πρεσβείαις, ταῖς σαῖς δικαιωθῶμεν.</p> <p>Κοντάκιον.</p> <p>Ψυχὴ μου ψυχὴ μου, ἀνάστα, τί καθεύδεις; τὸ τέλος ἐγγίζει, καὶ μέλλεις θορυβεῖσθαι, ἀνάψον οὖν, ἵνα φεῖσθαι σου Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ πανταχοῦ παρῶν, καὶ τὰ πάντα πληρῶν.</p> <p>Ωιδῆ. Ζ'.</p> <p>«Ἡμάρτομεν, ἠνομήσαμεν, ἠδικήσαμεν ἐνώπιόν σου, οὐδὲ συνετῶρήσαμεν, οὐδὲ ἐποιήσαμεν, καθὼς ἐνετείλω ἡμῖν. Ἀλλὰ μὴ παραδώῃς ἡμᾶς εἰς τέλος, ὁ τῶν Πατέρων Θεός». (Δίς).</p> <p>Ἡ Κιβωτός, ὡς ἐφέρετο, ἐπιδίφοριος ὁ Ζᾶν ἐκεῖνος, ὅτε ἀνατραπέντος τοῦ μόσχου, μόνον ἦψατο, Θεοῦ ἐπειράθη ὀργῆς, ἀλλ' αὐτοῦ τὴν</p>		<p>μας, ἀντλοῦμε (προμθευόμαστε) τό ποτό τῆς ζωῆς, Ἐσένα.</p> <p>Ἐρεύνῃσε (ψάξε) ψυχὴ μου, κατασκόπευσε, ὅπως ὁ Ἰσοῦς τοῦ Ναυῆ τῇ γῇ πού θά κληρονομήσεις, τί εἶδους εἶναι, καὶ κατοικῆσε σ' αὐτὴν μέ νομιμότα.</p> <p>Δόξα...</p> <p>Εἶμαι Τριάδα ἀπλή καὶ ἀδιαίρετῃ, πού διαιροῦμαι σέ πρόσωπα, καὶ ὑπάρχω Μονάδα ἐνωμένῃ ὡς πρὸς τὴ φύσῃ. Λέγει ὁ Πατέρας, ὁ Υἱός, καὶ τό Ἅγιο Πνεῦμα.</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Ἡ μήτρα σου γέννησε γιά μᾶς Θεό, πού πήρε μορφή, ὅπως ἐμεῖς· τόν ὁποῖον ὡς Κτίστῃ τῶν πάντων ἰκέτευε, Θεοτόκε, γιά νά δικαιωθοῦμε μέ τίς δικές σου πρεσβείες.</p> <p>Κοντάκιο.</p> <p>Ψυχὴ μου, ψυχὴ μου, σήκω, γιατί κοιμᾶσαι; Τό τέλος πλησιάζει καὶ πρόκειται, νά ταραχθεῖς· Σύνελθε λοιπόν, γιά νά σέ λυποθεῖ ὁ Χριστός ὁ Θεός, πού εἶναι παντοῦ παρῶν καὶ γεμίζει τά πάντα.</p> <p>Ωιδῆ. Ζ'.</p> <p>Ἀμαρτήσαμε, ἀνομήσαμε, ἀδικήσαμε ἐνώπιόν σου, οὔτε τῶρήσαμε, οὔτε πράξαμε, καθὼς μᾶς πρόσταξες. Ἀλλὰ μὴ μᾶς παραδώσεις σέ ἀφανισμό, Θεέ τῶν πατέρων.</p> <p>(Δίς).</p> <p>Ὅταν ἡ Κιβωτός μεταφερόταν ἐπάνω σέ ἄρμα καὶ κινδύνεψε νά ἀνατραπεῖ ἀπό τίς κινήσεις τῶν βοδιῶν, πού τὴ μετέφεραν, ἐκεῖνος ὁ Ζᾶν, πού μόνο τὴν ἄγγιξε,</p>
--	--	---

αὐθάδειαν, φυγοῦσα ψυχή, σέβου τὰ θεῖα καλῶς.

Ἀκήκοας, τοῦ Ἀβεσσαλώμ, πῶς τῆς φύσεως ἀντεξανέστῃ, ἔγνωσ τὰς ἐναγεῖς αὐτοῦ πράξεις, αἷς ἐξύβρισε, τὴν κοίτην Δαυῖδ τοῦ πατρός, ἀλλ' αὐτὴ ἐμιμήσω, τὰς αὐτοῦ ἐμπαθεῖς, καὶ φιλοδόνους ὀρμάς.

Ὑπέταξας, τὸ ἀδούλωτον, σοῦ ἀξίωμα τῷ σώματί σου· ἄλλον γάρ, Ἀχιτόφελ εὐροῦσα τὸν ἐχθρὸν σὺ ψυχή, συνῆλθες ταῖς τούτου βουλαῖς. Ἀλλ' αὐτὰς διεσκέδασεν, αὐτὸς ὁ Χριστός, ἵνα σὺ πάντων σωθῆς.

Ὁ Σολομών, ὁ θαυμάσιος, ὁ καὶ χάριτος σοφίας πλήρῃς, οὗτος τὸ πονηρὸν ἐναντίον, τοῦ Θεοῦ ποτέ, ποιήσας ἀπέστῃ αὐτοῦ, ᾧ αὐτὴ τὸν ἐπάρατόν σου βίον, ψυχή προσαφωμοίωσας.

Ταῖς ἡδοναῖς, ἐξελκόμενος, τῶν παθῶν αὐτοῦ κατερρυποῦτο, οἶμοι! ὁ ἐραστής τῆς σοφίας, ἐραστής πορνῶν γυναικῶν, καὶ ξένος Θεοῦ, ὃν αὐτὴ ἐμιμήσω, κατὰ νοῦν, ᾧ ψυχή, ἡδυπαθείαις αἰσχροῖς.

Τὸν Ῥοβοάμ, παρεζήλωσας, ἀλογήσαντα βουλήν πατρῶαν, ἅμα δὲ καὶ τὸν κάκιστον δοῦλον, Ἰεροβοάμ, τὸν πρὶν ἀποστάτην ψυχή. Ἀλλὰ φεῦγε τὴν μίμῃσιν, καὶ κράζε Θεῷ· Ἕμάρτον οἴκτειρόν με.

δοκίμασε τὴν ὀργήν τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ ἀποφεύγοντας τὴν αὐθάδεια ἐκείνου, ψυχή, νὰ σέβεσαι καλά τὰ ἱερά πράγματα.

Ἄκουσες, γιὰ τὸν Ἀβεσσαλώμ, πῶς ἦλθε ἀντιμέτωπος μέ τῆ φύσῃ (τὴν ἠθική)· γνώρισες τίς βέβηλες πράξεις του, μέ τίς ὁποῖες πρόσβαλε τό κρεβάτι (τὴ σύζυγο) τοῦ Δαυῖδ, τοῦ πατέρα του. Ἀλλὰ ἐσύ (ψυχή), μιμήθηκες τίς δικές του ἐμπαθεῖς καὶ φιλήδονες ὀρμές.

Ὑπέταξες τό ἀξίωμα τῆς πνευματικῆς ἐλευθερίας σου στό σῶμα σου· Διότι βρῆκες τὸν ἐχθρό, τό διάβολο, ὡς ἄλλον Ἀχιτόφελ (φίλο τοῦ Δαυῖδ ὁ ὁποῖος τόν πρόδωσε), καὶ συμφώνησες μέ τὰ δικά του θελήματα· Ἀλλὰ αὐτά τά σκόρπισε ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, γιὰ νὰ σωθεῖς ἐσὺ ὅπωςδήποτε.

Ὁ Σολομώντας ὁ θαυμάσιος, ὁ γεμάτος ἀπό τὴ χάρις τῆς σοφίας, αὐτός, ἀφοῦ ἔπραξε κάποτε τό πονηρὸ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἔφυγε ἀπό κοντά του· Κι ἐσύ, ψυχή, ἐξομοίωσες μέ αὐτόν τὴν καταραμένῃ ζωὴ σου.

Παρασυρόμενος ὁ Σολομώντας ἀπό τίς ἡδονές τῶν παθῶν του γέμισε, ἀλλοίμονο, ἀπό ρύπο (βρωμιά)! Ὁ ἐραστής τῆς σοφίας ἔγινε ἐραστής πορνῶν γυναικῶν καὶ ἀποξενώθηκε ἀπό τὸν Θεό· Αὐτόν μιμήθηκες κατὰ διάνοια, ψυχή, στά πάθη τῶν αἰσχροῶν ἡδονῶν.

Ζήλεψες, ψυχή, τὸν Ῥοβοάμ, πού ἀδιαφόρησε γιὰ τίς πατρικές συμβουλές, συγχρόνως ὅμως καὶ τὸν δοῦλο Ἰεροβοάμ, τὸν πρὶν ἐπαναστάτη, πού ἀποδείχθηκε χειρότερος. Ἀλλὰ ἀπόφευγε τὴ μίμῃσή τους καὶ φώναζε στό Θεό· Ἀμάρτησα, σπλαχνίσου με.

<p>Δόξα...</p> <p>Τριάς ἀπλή, ἀδιαίρετε, ὁμοούσιε Μονὰς ἅγια, φῶτα καὶ φῶς, καὶ ἅγια τρία, καὶ ἐν ἅγιον, ὑμνεῖται Θεὸς ἡ Τριάς. Ἀλλ' ἀνύμνησον δόξασον, ζωὴν καὶ ζωάς, ψυχὴ τὸν πάντων Θεόν.</p> <p>Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.</p> <p>Ὑμνοῦμέν σε, εὐλογοῦμέν σε, προσκυνοῦμέν σε Θεογεννήτορ, ὅτι τῆς ἀχώριστου Τριάδος, ἀπεκύσας τὸν ἕνα Υἱὸν καὶ Θεόν, καὶ αὐτὴ προσηνάξας ἡμῖν, τοῖς ἐν γῆ τὰ ἐπουράνια.</p> <p>Ωιδὴ Η'.</p> <p>«Ὁν Στρατιαί, οὐρανῶν δοξάζουσι, καὶ φρίττει τὰ Χερουβίμ, καὶ τὰ Σεραφίμ, πᾶσα πνοὴ καὶ κτίσις, ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας». (Δίς).</p> <p>Σὺ τὸν Ὁζίαν, ψυχὴ ζῶσασα, τὴν τούτου λέπρα ἐν σοί, ἔσχες ἐν διπλῶ· ἄτοπα γὰρ λογίζη, παράνομα δὲ πράττεις, ἄφες ἃ κατέχεις, καὶ πρόσδραμε τῇ μετανοίᾳ.</p> <p>Τοὺς Νινευῖτας, ψυχὴ ἀκήκοας, μετανοοῦντας Θεῶ, σάκκῳ καὶ σποδῶ, τούτους οὐκ ἐμιμήσω, ἀλλ' ὠφθῆς σκαιότερα, πάντων τῶν πρὸ νόμου, καὶ μετὰ νόμον ἐπταικότων.</p> <p>Τὸν ἐν τῷ λάκκῳ, βορβόρου ἤκουσας, Ἰερεμίαν ψυχὴ, πόλιν τὴν Σιών, θρήνοις καταβοῶντα, καὶ δάκρυα ζῶτοῦντα, μίμῃσαι τὸν τούτου, θρονῶδῳ βίον καὶ σωθήση.</p>		<p>Δόξα...</p> <p>Τριάδα ἀπλή, ἀδιαίρετῳ, μέ τὴν ἴδια οὐσία καὶ μία φύσῳ, τρία φῶτα καὶ ἕνα φῶς, καὶ τρία ἅγια καὶ ἕνα ἅγιο, ὑμνεῖται ὁ Θεός, ἡ Ἄγια Τριάδα. Ἀλλὰ ἀνύμνησε, δόξασε, ψυχὴ μου, ζωὴ καὶ ζωές τὸν Θεὸ τῶν πάντων.</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Σέ ὑμνοῦμε, σέ εὐλογοῦμε, σέ προσκυνοῦμε, Θεογεννήτρια· διότι ἐγέννησες τὸν ἕνα ἀπὸ τὴν ἀχώριστῳ Τριάδα ὡς Υἱὸ καὶ Θεό· Καὶ ἡ ἴδια ἄνοιξες προκαταβολικὰ τὰ ἐπουράνια, γιὰ μᾶς πού εἴμαστε στή γῆ.</p> <p>Ωιδὴ Η'.</p> <p>Αὐτὸν πού δοξάζουν οἱ στρατιές τῶν οὐρανῶν, καὶ φρίττουν τὰ Χερουβίμ καὶ τὰ Σεραφίμ κάθε ζωντανό καὶ κτίσμα, ὑμνεῖτε, δοξολογεῖτε, καὶ ὑπερυψώνετε τὸν σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες. (Δίς).</p> <p>Ἐσὺ ψυχὴ, ζῶλεύοντας τὸν Ὁζία, πῆρες ἐπάνω σου τὴ λέπρα ἐκείνου διπλή· Διότι σκέπτεσαι ἄτοπα πράγματα, καὶ πράτεις παράνομα· Ἄφῃσε αὐτὰ πού κατέχεις, καὶ τρέξε κοντὰ στή μετανοία.</p> <p>Ἄκουσες, ψυχὴ, ὅτι οἱ Νινευῖτες μετανόησαν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ φορώντας σάκκους καὶ ρίχνοντας στάχτῳ στά κεφάλια τους (δείγματα πένθους)· Δέν μιμήθηκες αὐτούς, ἀλλὰ φάνηκες πιό ἀπαίσια ἀπὸ ὅλους πού ἔφταιξαν πρὶν ἀπὸ τὸν νόμο τοῦ Μωυσῆ, καὶ μετὰ τὸν νόμο.</p> <p>Ἄκουσες, ψυχὴ μου, ὅτι ὁ Ἰερεμίας ριγμένος στό λάκκο τοῦ βορβόρου (στό βοῦρκο) φώναζε θῶνώντας γιὰ τὴν πόλῳ Ἰερουσαλήμ, καὶ ζῶτοῦσε δάκρυα· Μιμήσου κι ἐσὺ τὴ θρονῶδῳ ζωὴ ἐκείνου καὶ θά σωθεῖς.</p>
---	--	---

<p>Ὁ Ἰωνᾶς, εἰς Θαρσεῖς ἀπέδραμε, προγνοὺς τὴν ἐπιστροφὴν, τῶν Νινευϊτῶν· ἔγνω γὰρ ὡς προφήτης, Θεοῦ τὴν εὐσπλαγχνίαν· ὅθεν παρεζήλου, τὴν προφῆτειαν μὴ ψευσθῆναι.</p> <p>Τὸν Δανιήλ, ἐν τῷ λάκκῳ ἤκουσας, πῶς ἔφραξεν ὧ ψυχὴ, στόματα θορῶν, ἔγνωκας πῶς οἱ Παῖδες, οἱ περὶ Ἀζαρίαν, ἔσβησαν τῇ πίστει, καμίνου φλόγα καιομένῳν.</p> <p>Τῆς παλαιᾶς, Διαθήκῃς ἅπαντας, παρήγαγόν σοι ψυχὴ, πρὸς ὑπογραμμόν, μίμῃσαι τῶν δικαίων, τὰς φιλοθέους πράξεις, ἔκφυγε δὲ πάλιν, τῶν πονηρῶν τὰς ἀμαρτίας.</p> <p>Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα τόν Κύριον.</p> <p>Ἄναρχε Πάτερ, Υἱε συνάναρχε, Παράκλυτε ἀγαθέ, Πνεῦμά τὸ εὐθέες, Λόγου Θεοῦ Γεννητορ, Πατρὸς ἀναρχοῦ Λόγε, Πνεῦμα ζῶν καὶ κτίζον. Τριάς Μονὰς ἐλέῃσόν με.</p> <p>Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.</p> <p>Ὡς ἐκ βαφῆς, ἀλουργίδος Ἄχραντε, ἡ νοστή πορφυρίς, τοῦ Ἐμμανουήλ, ἔνδον ἐν τῇ γαστρὶ σου, ἡ σὰρξ συνεξυφάνθη· ὅθεν Θεοτόκον, ἐν ἀλοθείᾳ σὲ τιμῶμεν.</p> <p>Ωιδή. Θ'.</p> <p>«Ἀσπόρου συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμήνευτος, Μοτρὸς ἀνάνδρου, ἀφθορος ἡ κύσις· Θεοῦ γὰρ ἡ</p>		<p>Ὁ Ἰωνᾶς ἔφυγε γιὰ τὴν Ταρσοσό (Πόλις τῆς Ν. Δ. Ἰσπανίας) προβλέποντας τὴν ἐπιστροφή (τὴ μετάνοια) τῶν Νινευϊτῶν· Γιατί γνώριζε ὡς Προφήτης τὴν εὐσπλαγχνία τοῦ Θεοῦ· Γι' αὐτὸ προσπαθοῦσε μὲ ζῆλο, νὰ μὴ διαψευσθεῖ ἡ προφῆτεία.</p> <p>Ἄκουσες, ψυχὴ μου, πῶς ὁ Δανιήλ στὸν λάκκο ἔφραξε τὰ στόματα τῶν θορῶν· Γνώρισες πῶς οἱ νέοι ποὺ ἦταν γύρω ἀπὸ τὸν Ἀζαρία ἔσβησαν μὲ τὴν πίστη τὴ φλόγα στὸ πυρωμένο καμίνι.</p> <p>Σοῦ παρουσίασα, ψυχὴ μου, ὅλους ἀπὸ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη πρὸς παραδειγματισμὸ Μιμήσου τίς ἀρεστὲς στὸ Θεὸ πράξεις τῶν Δικαίων· Ἀπόφυγε ὁμως τίς ἀμαρτίες τῶν πονηρῶν.</p> <p>Δοξολογοῦμε Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα τὸν Κύριο.</p> <p>Ἄναρχε Πατέρα, Υἱέ μαζί καὶ σύ ἀναρχε, Πνεῦμα τῆς Ἀλοθείας, Ἐσὺ Πατέρα ποὺ γέννησες τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ, Ἐσὺ Λόγε τοῦ ἀναρχοῦ Πατέρα, κι Ἐσὺ Ἅγιον Πνεῦμα, ποὺ δίνεις τὴ ζωὴ καὶ δημιουργεῖς, Τριάδα Μονάδα, ἐλέῃσέ με.</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Ὅπως ἀπὸ βαφὴ πορφύρας, Ἀμόλυντο, τὸ πνευματικὸ κόκκινο βασιλικὸ ἔνδυμα τοῦ Ἐμμανουήλ (τοῦ Χριστοῦ), δολαδὴ ἡ σὰρκα του, τὸ σῶμα του, ὑφάνθηκε μαζί σου· Γι' αὐτὸ ἀλοθινὰ σὲ τιμοῦμε ὡς Θεοτόκο.</p> <p>Ωιδή. Θ'.</p> <p>Ἡ γέννησῃ μετὰ ἀπὸ σύλληψη, χωρὶς μεσολάβησῃ συζύγου, εἶναι ἀνεξήγητο, Ἡ ἐγκυμοσύνη Μοτέρας</p>
---	--	---

γέννῳσις, καινοποιεῖ τὰς φύσεις· διό σε πᾶσαι αἱ γενεαί, ὡς Θεόνυμφον Μῶτέρα, ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν. (Δίς).

Χριστὸς ἐπειράζετο, Διάβολος ἐπείραζε, δεικνὺς τοὺς λίθους, ἵνα ἄρτοι γένωνται, εἰς ὄρος ἀνήγαγεν, ἰδεῖν τὰς βασιλείας, τοῦ Κόσμου πάσας ἐν ῥιπῇ. Φοβοῦ ᾧ ψυχὴ τὸ δρᾶμα, νῆφε, εὐχου, πᾶσαν ὥραν Θεῶ.

Τρυγῶν ἢ φιλέρῳμος, φωνὴ βοῶντος ἤχῳσε, Χριστοῦ ὁ λύχνος, κῶρύττων μετάνοιαν, Ἡρώδῳς ἠνόμῳσε, σὺν τῇ Ἡρωδιάδι. Βλέπε, ψυχὴ μου, μὴ παγῆς, τῶν ἀνόμων ταῖς παγίσιν, ἀλλ' ἀσπάζου τὴν μετάνοιαν.

Τὴν ἔρῳμον ᾠκῳσε, τῆς χάριτος ὁ Πρόδρομος, καὶ Ἰουδαία, πᾶσα καὶ Σαμάρεια, ἀκούοντες ἔτρεχον, καὶ ἐξωμολογοῦντο, τὰς ἁμαρτίας ἑαυτῶν, βαπτιζόμενοι προθύμως, οὐς αὐτὴ οὐκ ἐμιμήσω ψυχὴ.

Ὁ γάμος μὲν τίμιος, ἢ κοίτῳ δὲ ἀμίαντος· ἀμφοτέρω γάρ, Χριστὸς προευλόγῳσε, σαρκὶ ἐσθιόμενος, καὶ ἐν Κανᾷ δὲ γάμῳ, τὸ ὕδωρ οἶνον ἐκτελῶν, καὶ δεικνύων πρῶτον θαῦμα, ἵνα σὺ μετατεθῆς ᾧ ψυχὴ.

Παράλυτον ἔσφιγξε, Χριστὸς τὴν κλίνῳν ἄραντα, καὶ νεανίσκον, θανέντα ἐξήγειρε, τῆς χήρας τὸ κύῳμα, καὶ τοῦ Ἑκατοντάρχου, καὶ

ἀνύπανδρῳς δὲν ἐπέφερε φθορὰ τῆς παρθενίας· Διότι ἢ γέννῳσῳ τοῦ Θεοῦ ἀνακαινίζει τοὺς φυσικοὺς νόμους· Γί' αὐτὸ ὅλες οἱ γεννιές, ὡς Μῶτέρα, Νύμφῳ τοῦ Θεοῦ, σέ τιμοῦμε ὀρθόδοξα.

Ὁ Χριστὸς ὑποβαλλόταν σέ πειρασμό, ὁ διάβολος τὸν πείραζε, δείχνοντας τίς πέτρες, γιὰ νὰ γίνουν ψωμιά· Τὸν ἀνέβασε σέ ὄρος, γιὰ νὰ δεῖ ὅλα τὰ βασίλεια τοῦ κόσμου μέ μιὰ ματιὰ. Φοβήσου, ψυχὴ τὸ δρᾶμα, μένε ἄγρυπνῳ πνευματικά, καὶ προσεύχου κάθε μέρα στό Θεό.

Τό Τρυγόνι πού ἀγαποῦσε τὴν ἔρῳμο, «ἢ Φωνὴ τοῦ Βοῶντος», τό λυχνάρι τοῦ Χριστοῦ, ἀντήχῳσε κῶρύττωντας μετάνοια, ὁ Ἡρώδῳς παρανόμῳσε μαζί μέ τὴν Ἡρωδιάδα· Βλέπε, ψυχὴ μου, μὴ πιασθεῖς στίς παγίδες τῶν ἀνόμων, ἀλλά καλοδέχου τὴ μετάνοια.

Ὁ Πρόδρομος τῆς θείας χάρῳς κατοικῳσε στήν ἔρῳμο· Καὶ ἢ Ἰουδαία ὅλῳ, καὶ ἢ Σαμάρεια, ἀκούοντας ἔτρεχαν, κι ἐξομολογοῦνταν τίς ἁμαρτίες τους, καὶ βαπτίζονταν πρόθυμα· αὐτοὺς δὲν μιμήθῳκες ἐσὺ, ψυχὴ μου.

Ὁ γάμος βέβαια εἶναι τίμιος, καὶ τό συζυγικὸ κρεβάτι εἶναι ἀμόλυντο· Διότι καὶ τὰ δύο τὰ εὐλόγῳσε ὁ Χριστὸς προκαταβολικά, συμμετέχοντας σωματικά στό τραπέζι τοῦ γάμου τῆς Κανᾷ, μεταβάλλοντας τό νερό σέ κρασί, καὶ δείχνοντας τό πρῶτο θαῦμα, γιὰ νὰ ἀνυψωθεῖς πνευματικά, ψυχὴ μου.

Ὁ Χριστὸς ἔστῳσε ὀρθιο τὸν παράλυτο, πού σήκωσε τό κρεβάτι του, καὶ σήκωσε τὸν νέο πού πέθανε, τὸν γιό τῆς χήρας, καὶ τοῦ ἑκατοντάρχου, καὶ ἀφοῦ

Σαμαρείτιδι φανείς, τὴν ἐν πνεύματι λατρείαν, σοὶ ψυχὴ προεζωγράφῃσεν.

Αἰμόρρουν ἰάσατο, ἀφῆ κρασπέδου Κύριος, λεπρούς καθῆρε, τυφλοὺς καὶ χωλεύοντας, φωτίσας ἠνώρθωσε, κωφούς τε καὶ ἀλάλους, καὶ τὴν συγκύπτουσαν χαμαί, ἐθεράπευσε τῷ λόγῳ, ἵνα σὺ σωθῆς ἀθλία ψυχὴ.

Δόξα...

Πατέρα δοξάσωμεν, Υἱὸν ὑπερυψώσωμεν, τὸ Θεῖον Πνεῦμα, πιστῶς προσκυνήσωμεν, Τριάδα ἀχώριστον, Μονάδα κατ' οὐσίαν, ὡς φῶς καὶ φῶτα, καὶ ζώην, καὶ ζωὰς ζωοποιούσαν, καὶ φωτίζουσιν τὰ πέρατα.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Τὴν Πόλιν σου φύλαττε, Θεογεννήτορ πάναγνε· ἐν σοὶ γὰρ αὐτῷ, πιστῶς βασιλεύουσα, ἐν σοὶ καὶ κρατύνεται καὶ διὰ σοῦ νικῶσα, τροποῦται πάντα πειρασμόν, καὶ σκυλεύει πολεμίους, καὶ διέπει τὸ ὑπήκοον.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν

Ἀνδρέα σεβάσμιε, καὶ Πάτερ τρισμακάριστε, Ποιμὴν τῆς Κρήτῃς, μὴ παύση δεόμενος, ὑπὲρ τῶν σέ ὑμνοῦντων, ἵνα ῥυσθῶμεν πάσῃς, ὀργῆς καὶ θλίψεως καὶ φθορᾶς, καὶ πταισμάτων λυτρωθῶμεν, οἱ τιμῶντές σου τὴν μνήμῃν αἰεί.

Τὰ λοιπὰ τοῦ Μεγ. Ἀποδείπνου.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 197-204).

ἐμφανίσθηκε στή Σαμαρείτισσα, παρουσίασε σ' ἐσένα, ψυχὴ μου, μέ ζωῶρά χρώματα τὴν πνευματικὴ λατρεία.

Θεράπευσε Αἰμορροοῦσα μέ τό ἄγγιγμα τοῦ ἄκρου τῶν ἐνδυμάτων του ὁ Κύριος, λεπρούς καθάρισε, τυφλοὺς φώτισε καὶ χωλούς (κουτσούς) ἀνόρθωσε, καὶ κουφούς καὶ ἀλαλους, καὶ τὴ ραχιτικὴ, πού ἔσκυβε κάτω, τοὺςθεράπευσε μέ τό λόγο του, γιά νά σωθεῖς ἐσύ, ἀθλια ψυχὴ.

Δόξα...

Τόν Πατέρα ἄς δοξάσουμε, τόν Υἱόν ἄς ὑπερυψώσουμε, τό Ἅγιο Πνεῦμα μέ πίστῃ ἄς τό προακυνήσουμε, Τριάδα ἀχώριστῃ, Μονάδα στήν οὐσία, ὡς ἓνα φῶς (Μονάδα) καὶ καὶ τρία φῶτα (Τριάδα) καὶ μία ζωὴ, καὶ τρεῖς ζωές, ἡ ὁποία ζωοποιεῖ καὶ φωτίζει τὰ πέρατα.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Τὴν πόλῃ σου φύλαττε, Θεογεννήτρια πάναγνε· Μέ τὴ δικὴ σου βοήθεια βασιλεύοντας μέ πίστῃ, ἀπό σένα παίρνει δύναμῃ, μέ τὴ βοήθειά σου νικώντας τρέπει σέ φυγὴ κάθε πειρασμό, καὶ λαφυραγωγεῖ τοὺς ἐχθρούς, καὶ κυβερνᾷ τοὺς ὑπῃκόους.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε γιά μᾶς.

Ἀνδρέα σεβάσμιε, καὶ τριμακάριστε Πατέρα, Ποιμένα τῆς Κρήτῃς, μὴ παύσεις νά παρακαλεῖς γιά μᾶς πού σέ ὑμνοῦμε, γιά νά ἀπαλλαγοῦμε ἀπό κάθε ὀργὴ καὶ θλίψῃ καὶ φθορά, καὶ νά λυτρωθοῦμε ἀπό τὰ σφάλματα, ἐμεῖς πού τιμοῦμε τὴ μνήμῃ σου πάντοτε.

Τὰ ὑπόλοιπα τοῦ Μεγ. Ἀποδείπνου.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 197-204).

